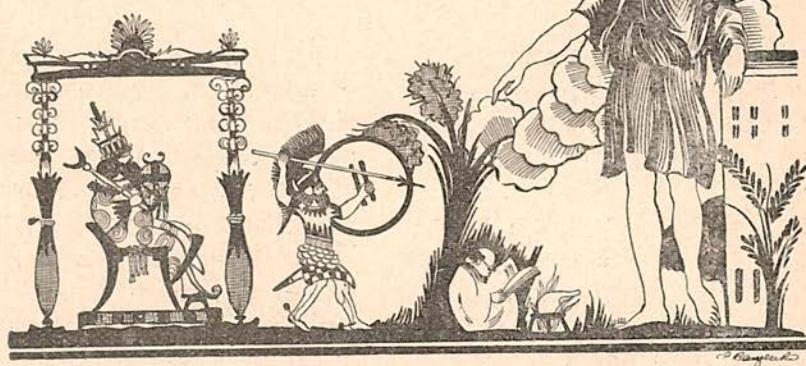

голѣмъ, най-голѣмъ въ цѣлото царство. На братята му това не се харесвало, та рекли малко да го скжсятъ и почнали да го биятъ. Но, колко го биели, той по-голѣмъ растѣлъ. Раствналъ, растворналъ и станалъ по-голѣмъ отъ дѣрво растящо, по-високъ отъ облаче хвърчащо.

Братята му се оплакали на баща си.

— Не напразно той така расте,
— казали. — Иска по високъ отъ

облаците да порасте, царь да стане, тебе да свали и въ затвора да те клопне, а насъ да унищожи

Царьтъ се разсърдилъ и заповѣдалъ да накажатъ Щурчо и да го накаратъ да не расте.

Почнали да биятъ Щурчо. Били го съ пржки дрѣнови, съ тояги лескови, били го съ желѣзни пржти и съ трѣнене метли. На огънь го горили, Щурча съ пила пилили, съ клемци го кжсали и съ менгемета го стягали. Реве Щурчо, та се кжса, плаче и се моли, и пакъ се не смалява, а все расте и расте, повече отколкото по-рано.

Тогава изкопали голѣма яма, турили въ нея Щурчо, заровили го, а той и въ земята расте.

Най-после решили да му отсѣкатъ главата, но се случило нѣщо особено и тѣ забравили.

Случило се това: долетѣла отъ нѣкѫде хала люта триглава. По селата ходи, добитъка яде, хората гълта. По градове ходи, конетѣ яде, а вкуснитѣ граждани и гражданки гълта по единъ на залъкъ.

Храбрий, най-голѣмиятъ царски синъ тръгналъ да гони халата. Кждето миналъ, хвалба се похвалилъ, че